

Arrest

nr. 190 097 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WUYTS *loco* advocaat S. VANBESIEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 februari 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 mei 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 juni 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 14 juni 2017.

1.3. Op 28 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Vietnamese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Hanoi. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en Vietnam diende te verlaten. U zou in Vietnam sinds een viertal jaar, samen met uw oom, behoren tot de religieuze Hoa Hao-beweging. Deze religie wordt echter door de Communistische Partij maar matig geapprecieerd, waardoor zowel u als uw oom regelmatig problemen kenden met de politie. Zo werden jullie beiden al eens hardhandig aangepakt door de politie, verklaarde u dat jullie onderdrukt werden en niet toegelaten werden om de godsdienst te verspreiden. Tijdens één van zo'n propagandatochten in maart 2016 werden jullie beide staande gehouden door de politie en opgedragen niet langer propaganda te voeren. Uw oom diende 500 000 Vietnamese Dong te betalen alvorens hij verder mocht wandelen. U merkte op dat er iets niet loos was en begon het hele gebeuren te filmen. U zou daarop worden geslagen door de politie en werd samen met uw oom gearresteerd en overgebracht naar een politiekantoor in Hanoi. Jullie zouden er uiteindelijk 24 uur lang worden vastgehouden, waarna jullie zomaar werden vrijgelaten. Drie maanden later, tijdens een nieuwe propagandatocht werd uw oom echter wederom opgepakt. U vreesde eveneens te worden gearresteerd wegens uw band met uw oom en besloot onder te duiken. U durfde niet langer terug naar huis te keren en zwierf rond in de straten. U verliet uiteindelijk Vietnam in augustus 2016 met behulp van een smokkelaar en reisde met de vrachtwagen door China richting België. Op 14 februari 2017 werd u in België na een politiecontrole aangehouden. U zou op dat moment net in België zijn aangekomen. U zou daarop worden overgeplaatst naar het Gesloten Centrum te Merksplas, van waar uw repatriëring naar Vietnam werd voorzien op 24 april 2017. U verzetste zich echter tegen deze repatriëring, waardoor op 1 juni 2017 een nieuwe poging zou worden ondernomen. Op 18 mei 2017 diende u echter een asielaanvraag in. U verklaarde niet terug te kunnen keren naar Vietnam wegens uw link met de Hoa Hao-beweging. Uw oom zou ondertussen nog steeds in de gevangenis verblijven en u vreesde hetzelfde lot te zijn beschoren. Ter staving van uw asielaanvraag mailde u op 13 juni een video waarop een conflict met de politie te zien is.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Ten eerste legde u geen enkel begin van bewijs ter staving van uw identiteit neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 2 juni 2017, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Hoewel de Vietnamese ambassade in Brussel u een tijdelijk paspoort gaf en dus uw identiteit hier niet ter discussie staat, is het opmerkelijk dat u **zelf** geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Vietnam of voor de plaatsbepaling van woonst en geboorte in Vietnam. Te meer het u zelf aan eenduidige verklaringen omtrent uw geboorteplaats en – datum ontbrak. Zo had u aanvankelijk nog verklaard op 28 mei 1996 geboren te zijn te Quang Binh, waarna u later deze data wenste aan te passen naar 28 juni 1992 te Hanoi (Verklaring DVZ, d.d. 2 juni 2017 – Inschrijving van de asielaanvrager). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dan weer geboren te zijn op 28 juni 1996, een combinatie van beiden (Gehoorverslag CGVS, d.d. 14 juni 2016, p. 3). Met deze verwarrende informatie geconfronteerd merkte u op dat u nooit het jaartal had wenssen te veranderen, maar u enkel 28 mei wenste te wijzigen in 28 juni (CGVS, p. 3). Wat betreft uw verklaring in Quang Binh te zijn geboren, merkte u op dat u niet weet waar dat vandaan zou komen én u zelfs niet eens wist waar Quang Binh lag (CGVS, p. 4). Het is dan ook des te vreemd dat uw eigen ambassade wel zou bepalen dat u afkomstig zou zijn uit Quang Binh. U zou deze informatie dan wel kunnen bevestigen met eigen documenten, maar u meende nooit een identiteitskaart te hebben gehad in Vietnam en had geen idee waar uw geboorteakte zich heden bevindt. Dat u geen enkel identiteitsdocument zou meebrengen tijdens uw vlucht vanuit Vietnam is eigenlijk weinig aannemelijk (CGVS, p. 8).

Opvallend was echter dat u zou toevoegen dat u eigenlijk niet eens had getracht om dergelijke documenten te verkrijgen (CGVS, p. 3). **Niet alleen ondermijnt een dergelijke desinteresse/houding**

ernstig uw eigen geloofwaardigheid, het doet bovendien vermoeden op dat u dergelijke documenten liever achterhoudt voor de Belgische asiendiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen.

Ten tweede diende u pas uiterst laattijdig een asielaanvraag in, waardoor uw geloofwaardigheid eens te meer een knauw krijgt. Zo moet worden vastgesteld dat u reeds op 14 februari 2017 werd aangehouden in België, maar u nog tot 18 mei 2017 zou wachten alvorens een eerste asielaanvraag in te dienen. Dergelijke houding kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u pas een asielaanvraag zou indienen nadat u in België werd opgepakt en men u reeds een eerste keer had trachten te repatriëren, doet vermoeden dat asiel voor u nooit een prioriteit is gebleken. **Het lijkt er dan ook sterk op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.**

Ten derde wordt uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Zo verklaarde u problemen te kennen in Vietnam wegens uw betrokkenheid bij de Hoa Hao-beweging. Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw beweerde lidmaatschap en problemen, noch leek u hiertoe moeite te hebben gedaan (CGVS, p. 3). Gevraagd om wat meer te vertellen over uw problemen, slaagde u er echter nooit in om verder te geraken dan eerder vage bewoordingen. Zo bleef u keer op keer herhalen dat u werd onderdrukt en tegengewerkt door de politie, maar kon u nooit concrete voorbeelden of antwoorden geven (CGVS, p. 10). U gevraagd wanneer de problemen met de politie startten gaf u ten eerste aan dat: "mijn oom is van Hoa Hao, lang geleden en ik ben er ook bij aangesloten", om later na enige herhaling op te merken dat "Elke keer (...), hij wordt altijd tegengehouden door de politie", waarna u eindelijk aangaf dat "Ik kan dat niet herinneren, dat is lang geleden, en ook meerdere keren". Wanneer exact deze incidenten met de politie waren, wist u niet. Wanneer exact u aangesloten was bij de Hoa Hao, evenmin (CGVS, p. 10-11). Gevraagd welk proces zo'n toetreding vooraf zou gaan, gaf u enkel aan dat u aangesloten bent, samen met uw oom. U merkte op dat er geen ceremonie plaatsvond, maar gaf evenmin aan hoe zoiets dan wel in zijn werk gaat, of wat u er toe geleid had (CGVS, p. 11).

In ieder geval bleek u eigenlijk bijzonder weinig te weten over de Hoa Hao. Zo werd u gevraagd waarin u geloofde en kon u enkel zeggen dat de godsdienst spreekt over juist en fout van de partij (CGVS, p. 13). Niets meer. Waarin uw beweging bijvoorbeeld verschilde van andere boeddhisten, leek u niet te weten, daar u aangaf dat het één en hetzelfde is (CGVS, p. 13). Gevraagd naar zo'n voorbeeld waarover uw godsdienst spreekt, kon u enkel aangeven dat de partij de bevolking onderdrukt. U werd meermaals gepolst naar uw geloof, maar moest bijzonder oppervlakkig aangeven dat er veel gesproken wordt over betogingen en u dat correct vindt. Alweer, niets meer. Gevraagd waarin de stichter van de Hoa Hao dan geloofde, in welke waarden hij gelooft en waar de religie op gebaseerd is, gaf u enkel aan dat u dat niet wist en niet begreep. Gevraagd of u dan niets had gelezen gaf u aan dat u wel op sociale media had gelezen dat er betogingen waren en u dat correct vond. Waar u dan als Hoa Hao-lid in moest geloven, wist u niet (CGVS, p. 14). U had verder geen idee wat de slogan van de Hoa Hao was, noch leek u uitgebreid te kunnen vertellen hoe men dient te bidden. U kon verder geen enkel ander lid van de Hoa Hao-beweging opgeven die eerder vervolgd werd (CGVS, p. 15). U had geen idee hoeveel leden de beweging telde (CGVS, p. 13).

Verder was het opvallend dat u zou verklaren dat u werd opgepakt nadat u mee met uw oom op weg was en hij propaganda maakte voor uw beweging (CGVS, p. 10-12). Gevraagd naar voorbeelden van de propaganda die uw oom dan zou verspreiden, geraakte u echter wederom niet verder dan "propaganda over godsdienst en hoe je moet praktiseren". U werd meermaals gevraagd naar een concreet voorbeeld, maar bleef telkens bijzonder oppervlakkig herhalen dat het om richtlijnen van de godsdienst ging. Een concreet voorbeeld gaf u nooit. Om welke richtlijnen het dan zou gaan, wist u niet. Wat meer is, u merkte plots op dat u dat niet weet aangezien u niet mee was gegaan om die propaganda te verspreiden.

Op deze tegenstrijdigheid gewezen, antwoordde u dan weer dat u mee was, maar de propaganda niet uitdroeg (CGVS, p. 12-13). Dat u niet één voorbeeld zou kunnen geven van de zaken die uw oom dan

vertelde (CGVS, p. 13), is niet serieus. **Van iemand die zijn land verlaat wegens zijn lidmaatschap van deze beweging en zelfs deelnam (actief of passief) aan propagandatochten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij toch beter op de hoogte zou zijn van dergelijke essentiële informatie. Dat uw kennis hieromtrent dusdanig beperkt is, zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een volger van de Hoa Hao te zijn.** Dient te worden toegevoegd dat u aanvankelijk, na uw aanhouding, als religie nog had aangegeven Giao Su te zijn. Hierop gewezen gaf u aan dat u net opgepakt was, schrik had en u daarom alles fout had verklaard (CGVS, p. 4), hetgeen geen afdoende verklaring is voor dergelijke afwijkende verklaringen die de kern van uw asielaanspraak raken. **Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij ten aanzien van de verschillende instanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt.** Dat u in de rand van die verklaringen eveneens opmerkte Vietnam te hebben verlaten wegens uw problemen met moslims in uw dorp is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid.

Hoe dan ook wist u evenmin te vertellen wanneer exact dit allerlaatste incident met de politie had plaatsgevonden en kon u het niet beter plaatsen dan maart 2016 (CGVS, p. 11). U zou worden opgepakt en opgesloten, maar kon de plaats waar u werd opgesloten niet beter omschrijven dan "Hanoi". Het adres, wist u niet (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u werd vrijgelaten, gaf u aan dat niet te weten, maar merkte u op dat uw oom niet werd vrijgelaten. Op de vraag hoelang uw oom dan werd vastgehouden antwoordde u dan plots dat hij ook werd vrijgelaten. Hierop gewezen merkte u op dat u dat niet had gezegd (CGVS, p. 12). U voegde daar evenwel aan toe dat u in de maanden nadien eigenlijk geen problemen meer had gehad met de politie en u ook niet wordt gezocht door hen (CGVS, p. 12). U vermeldde dat nadien uw oom op 16 juni 2016 zou worden gearresteerd en opgesloten zat in de gevangenis, maar wist niet eens in welke gevangenis hij zou verblijven (CGVS, p. 5). U legde hier echter geen enkel document van neer (supra). Wat betreft de door u neergelegde **video** moet worden opgemerkt dat aan dergelijke video geen bewijswaarde kan worden toegekend daar het CGVS geen duidelijk zicht heeft op waar, wanneer en onder welke omstandigheden dergelijke video werd gemaakt. Temeer uit de vertaling blijkt dat er nergens een reden wordt vermeld waarom deze personen problemen zouden hebben met de politie en u eveneens vermeldde dat de politie 500 000 Vietnamese Dong eiste (CGVS, p. 15). Uit de vertaling blijkt het immers om 900 000 te gaan. Hoe dan ook zou aan een dergelijke video slechts geloof kunnen worden gehecht, wanneer deze gepaard zou gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen, **in casu** niet het geval is.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u eveneens vermeldde problemen te vrezen met D.(...), aangezien u schulden had (CGVS, p. 8-9). Deze door u ingeroepen problemen zijn vooreerst louter van socio-economische (financiële), interpersoonlijke (tussen privépersonen) en eventueel gemeenrechtelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Hoe dan ook kon u ook hier niet over overtuigen. U wist immers bijzonder weinig te vertellen over deze persoon. Zo wist u niet eens zijn identiteit, wat zijn achtergrond was en wat zijn volledige naam was. U wist niet hoeveel schulden u bij hem had, noch wist u tegen wanneer u deze moest terugbetalen. U wist niet welk werk u diende te verrichten, noch had u sinds uw vertrek iets van deze persoon gehoord. Wat meer is, u had niet eens zijn telefoonnummer, noch leek u te kunnen aangeven hoe hij u dan wel zou dienen te contacteren. U merkte ten slotte op dat u nooit problemen had gehad met hem (CGVS, p. 9-10).

Ten vierde slaagde u er niet in uw reisweg aannemelijk te maken. Zo legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (tickets, foto's, ...) (CGVS, p. 7). U wist verder niet wanneer exact u Vietnam had verlaten en kon het niet beter plaatsen dan eind augustus 2016 (CGVS, p. 6). U kon verder enkel vermelden dat u langs China zou zijn gereisd, maar wist niet waar u de grens tussen Vietnam in China zou zijn overgestoken, noch kon u aangeven welke plaatsen u in China allemaal was gepasseerd. Langs welke landen u nadien reisde, wist u niet (CGVS, p. 6). De vrachtwagen waarmee u reisde kon u niet beter beschrijven dan "Een vrachtwagen, een container, wit" maar wist u niet of daar bijvoorbeeld iets op stond geschreven (CGVS, p. 7). **Dergelijke vage verklaringen omtrent uw reisweg doen vermoeden dat u op een andere manier zou zijn gereisd dan u beweert.**

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van de vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het principe van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst wijst verzoeker er, onder verwijzing naar diverse persartikels, op dat Vietnam een land is dat gebukt gaat onder corruptie en dit in alle sectoren en overheidsorganen. Hij acht het dan ook niet verwonderlijk dat de gegevens die de Vietnamese consulaire diensten over hem verstrekken incorrect zijn en meent dat met deze gegevens met de nodige voorzichtigheid dient te worden omgegaan. Daarnaast kan het hem ook niet kwalijk worden genomen dat de gegevens verstrekt door de Vietnamese consulaire diensten foutief zijn of dat hij over geen identiteitsdocumenten beschikt, aldus verzoeker, die te dezen aanvoert dat hij nooit identiteitsdocumenten heeft gekregen, hetgeen volgens hem ook niet verwonderlijk is gelet op het feit dat hij arm is en Vietnam zeer corrupt is. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat heel wat etnische Vietnamezen over geen enkele vorm van papieren beschikken en stelt dat het dus ook geen verbazing kan opwekken dat hij over geen identiteitsdocumenten beschikt. Ter staving van zijn betoog citeert hij uit RFA Khmer Service, “*Ethnic Vietnamese in Cambodia Left in Limbo Without Citizenship*”, RFA, 2014. Het enige document waarover verzoeker naar eigen zeggen beschikte was een geboorteakte die zijn oom bijhield. Aangezien zijn oom echter in de gevangenis opgesloten zit en hijzelf zo snel mogelijk het land wilde ontvluchten, kon hij deze geboorteakte niet meenemen.

Vervolgens tracht hij zijn laattijdige asielaanvraag te vergoelijken, stellende dat hij niet op de hoogte was van de asielprocedure, noch waar en hoe hij een asielaanvraag moest indienen. Pas nadat hij hiervan via andere personen in de gesloten instelling te Merksplas op de hoogte werd gesteld, heeft hij zich vluchteling verklaard.

Voorts herhaalt verzoeker zijn verklaringen omtrent de door hem ondervonden problemen omwille van zijn lidmaatschap van de Hoa Hao-beweging. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten weinig te weten over deze beweging en de propaganda hieromtrent en hieruit zelfs wordt afgeleid dat hij geen lid zou zijn van de beweging, benadrukt verzoeker dat uit zijn verhoor duidelijk blijkt dat hij is toegetreden tot de Hoa Hao-beweging omdat deze beweging reageert tegen de Vietnamese overheid. Hij is dus in de eerste plaats toegetreden omdat hij wilde reageren tegen het corrupte systeem in Vietnam waarbij de bevolking wordt onderdrukt. Aangezien zijn oom een actief lid was van de Hoa Hao-beweging, is het bovendien logisch dat ook hij hier lid van werd, aldus verzoeker, die verder informatie aanhaalt die moet aantonen dat zijn verklaringen omtrent de Hoa Hao-beweging, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, wel degelijk correct zijn.

Daarnaast voert verzoeker aan dat hem bezwaarlijk kan worden tegengeworpen dat hij niet weet op welke exacte data er de voorbije jaren een betoging plaatsvond waar hij door de politie werd lastig gevallen. Hij en zijn oom werden immers regelmatig door de politie lastig gevallen. Ter staving van zijn beweringen in dit verband citeert verzoeker informatie van RFA Vietnamese Service, Human Rights Watch en Immigration and Refugee Board of Canada, waaruit blijkt dat de Vietnamese overheid en de politie zwaar optreden tegen de Hoa Hao-beweging en dit op regelmatige basis.

Aangezien dit schering en inslag is, hoeft het volgens verzoeker dan ook niet te verbazen dat hij niet de exacte data heeft onthouden. Hij voegt hieraan toe dat een aantal van de incidenten ook al dateren van geruime tijd terug waardoor het logisch is dat hij de exacte data niet meer weet.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten een ontoereikende kennis te hebben van de propaganda die zijn oom verkondigt, wijst verzoeker erop dat hij nooit zelf propaganda heeft verspreid maar wel steeds meeging met zijn oom, die steeds de spreker was. Verzoeker acht het dan ook normaal dat hij geen voorbeeld kan geven van de propaganda in kwestie.

Verzoeker wijst er nog op dat zijn lidmaatschap van de Hoa Hao-beweging wordt aangetoond door de video die hij heeft neergelegd, waarop hij samen met zijn oom te zien is tijdens het voeren van propaganda.

Wat betreft het incident in maart 2016 laat verzoeker nog gelden als volgt: *“Verweerder stelt vervolgens geen waarde te kunnen hechten aan het asielrelaas van verzoeker omdat hij niet de exacte datum van het incident in maart 2016 kan zeggen of het juiste adres waar hij en zijn oom opgesloten waren.*

Een dergelijke redenering van verweerder is onbegrijpelijk.

De datum in kwestie is reeds meer dan een jaar geleden en het is dan ook logisch dat verzoeker niet de exacte datum kon zeggen.

Om op basis hiervan te oordelen dat aan een asielrelaas geen waarde kan gehecht worden, is dan ook een brug te ver.

Ook het feit dat verzoeker niet de exacte plaats weet van het politiekantoor te Hanoi of de gevangenis van zijn oom is niet meer dan logisch.

Op het moment dat de politie verzoeker en zijn oom meenamen naar het politiekantoor zijn zij hier natuurlijk meteen opgesloten, zonder dat hen eerst het exacte adres werd gezegd.

Toen verzoeker vervolgens buiten kwam wou hij zo snel mogelijk daar weggaan en stond er niet bij stil om na te gaan waar het kantoor exact gelegen was.

Toen hij later op de hoogte werd gesteld van het feit dat zijn oom naar de gevangenis was overgebracht, is verzoeker meteen gevlucht.

Er werd hem ook niet meegedeeld naar welke gevangenis hij was overgebracht.

Het argument van verweerder dat verzoeker gelogen heeft tijdens zijn interview door eerst te stellen dat zijn oom werd vrijgelaten en vervolgens te stellen van niet, komt niet overeen met de feiten:

“Bent u zichtbaar in die video?”

In die video ben ik zichtbaar, om me te bukken om het toestel op te rapen.

Wat is er toen nog gebeurd?”

Nadien drie maanden later is mijn oom opgepakt.

Werd u zelf ooit opgepakt door de politie?”

Op het moment dat ik de video heb opgenomen werd ik ook door de politie geslagen. En opgepakt.”
(verhoor CGVS p. 11)

Verzoeker heeft van in het begin gesteld dat zijn oom niet tijdens dat incident naar de gevangenis was overgebracht, doch dit gebeurde drie maanden later.

De redenering van verweerder in casu gaat dan ook duidelijk een brug te ver en kan niet worden gevolgd.”

Waar hem in de bestreden beslissing nog wordt verweten vage verklaringen te hebben afgelegd over zijn reisweg, herhaalt verzoeker dat hij in een vrachtwagen zat. Aangezien er in de laadruimte uiteraard geen vensters zijn, was hij dus niet in de positie om te kijken of na te gaan waar hij zich bevond. Ook het feit dat de vrachtwagen geen opschrift had kan hem bezwaarlijk ten laste worden gelegd, aldus verzoeker, die benadrukt dat mensensmokkelaars immers vaker niet gemarkeerde, onopvallende vrachtwagens gebruiken. Verzoeker acht het in deze omstandigheden dan ook niet meer dan logisch dat hij vaag is over zijn reisweg daar hij in de onmogelijkheid was om deze na te gaan.

Vervolgens betwist verzoeker de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou er in Vietnam in theorie vrijheid van religie bestaan. Verzoeker voert aan dat de praktijk duidelijk anders is en hij citeert in dit verband uit Van de Klunder, M., *Is vrijhandel met Vietnam belangrijker dan de mensenrechten?*, uit De Kamer, Schriftelijke vraag en antwoord nr: 0170, uit het artikel *“Waarom stierven de vissen? Door dit soort vragen moet deze Vietnamese moeder 10 jaar de gevangenis in”* van De Morgen en uit Gezamenlijke ontwerpresolutie 8.6.2016 van het Europees Parlement. Verzoeker voert aan dat uit voormelde informatie overduidelijk blijkt dat de mensenrechten in Vietnam niet worden gerespecteerd.

Tot slot merkt verzoeker op dat uit zijn asielaanvraag duidelijk naar voor komt dat hij het slachtoffer is geworden van mensenhandel.

Hij stelt dat hieromtrent een klacht is neergelegd bij het parket en hekelt dat hij hierover echter geen verdere informatie heeft gekregen en dit ondanks het feit dat hij tijdens zijn verhoor nuttige informatie heeft gegeven zoals hoe de organisatie werkt, enz. Hoewel er initiatieven bestaan omtrent de bescherming van slachtoffers van mensenhandel en hier ook op wetgevend vlak aandacht naar uitgaat,

gaat het Commissariaat-generaal hier niet op in en lijkt zij eerder gericht op zijn uitwijzing dan het oprollen van het netwerk van mensenhandelaars, aldus verzoeker, die nog benadrukt dat artikel 61/2 van de vreemdelingenwet expliciet bepaalt dat aan slachtoffers van mensenhandel informatie moet worden gegeven dat zij een verblijfstitel kunnen verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten en dat zij steeds in contact dienen te worden gebracht met een gespecialiseerd centrum. Verzoeker heeft niettemin naar eigen zeggen nooit zulke informatie mogen ontvangen en is nooit in contact gebracht met een gespecialiseerd centrum in deze materie. Hij heeft hierdoor dus nooit de kans gehad om in te gaan op het aanbod vermeld in artikel 61/2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst daarnaast naar het Koninklijk Besluit van 30 maart 2017 tot wijziging van artikel 110*bis* en tot vervanging van de bijlage 15 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin wordt bepaald dat het slachtoffer van mensenhandel in plaats van een bevel om het grondgebied te verlaten een bijlage 15 ontvangt, waarvan de geldigheidsduur 45 dagen bedraagt. Verzoeker heeft dit nooit mogen ontvangen, noch enige informatie omtrent de gespecialiseerde centra.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus –, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, artikel 1 A van de vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout, artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het “motivatiebeginsel”, voert verzoeker aan dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt ingegaan op de vraag naar subsidiaire bescherming. Nochtans heeft hij duidelijk aangegeven hoe de situatie in Vietnam is, dat Vietnam de mensenrechten schendt en dat met name leden van de Hoa Hao-beweging er zwaar gediscrimineerd worden. Verzoeker meent dan ook dat hij zal worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling indien hij zou worden teruggezonden naar Vietnam. Naast het feit dat verzoeker lid is van de Hoa Hao-beweging en hij hierdoor risico loopt in Vietnam, heeft hij reeds laten merken dat hij het niet eens is met het regime in Vietnam. Getuige hiervan zijn de verschillende propagandatochten van zijn oom waaraan hijzelf ook heeft deelgenomen en die reeds hebben geleid tot geweld tegen zijn persoon en onverantwoorde opsluiting. Gelet op het feit dat hij meermaals aan demonstraties heeft deelgenomen waarbij hij in aanvaring kwam met de politie, alsook het gegeven dat de Vietnamese ambassade op de hoogte is van zijn aanwezigheid in België, is het duidelijk dat de Vietnamese overheid op de hoogte is van zijn identiteit, aldus nog verzoeker, die besluit dat hij bijgevolg wel degelijk aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. In zoverre verzoeker behalve het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het eerste middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn identiteit, (ii) hij pas laattijdig een asielaanvraag indiende, waardoor zijn geloofwaardigheid eens te meer een knauw krijgt, (iii) zijn geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen over zijn betrokkenheid bij de Hoa Hao-beweging en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iv) de door hem gevreesde problemen met D., bij wie hij schulden zou hebben, van louter socio-economische (financiële), interpersoonlijke (tussen privépersonen) en eventueel gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag, en hij hoe dan ook wat betreft deze beweerdde problemen niet kon overtuigen daar hij bijzonder weinig wist te vertellen over deze persoon, hij niet wist hoeveel schulden hij bij hem had, noch tegen wanneer hij deze moest terugbetalen of welk werk hij diende te verrichten, hij sinds zijn vertrek niets meer van deze persoon heeft gehoord, hij niet kan aangeven hoe de contacten met deze persoon zouden dienen te verlopen en hij blijkens zijn verklaringen nooit problemen heeft gehad met D., (v) hij vage verklaringen aflegt over zijn reisweg en (vi) hij geen elementen aanbracht waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 juni 2017 (CG nr. 1713852), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.7.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet in het bezit is van enig begin van bewijs dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst aantoonbaar is. Verzoeker geeft evenmin een aannemelijke verklaring waarom hij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten. Uit het loutere feit dat corruptie (verduistering, afpersing, omkoppingen, smeergeld en fraude) welig tiert binnen de Vietnamese overheid, de politie en het bedrijfsleven, kan immers bezwaarlijk worden afgeleid dat de Vietnamese autoriteiten geen identiteitsdocumenten zouden afleveren aan hun onderdanen. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan bovendien blijken dat burgers smeergeld zouden moeten betalen teneinde identiteitsdocumenten te bekomen, zoals verzoeker lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het is de Raad daarnaast niet duidelijk op welke wijze verzoeker zijn gebrek aan identiteitsdocumenten meent te kunnen verklaren met een citaat uit RFA Khmer Service, "*Ethnic Vietnamese in Cambodia Left in Limbo Without Citizenship*", RFA, 2014. De informatie in kwestie betreft immers de situatie van etnische Vietnamezen in Cambodia en is derhalve niet op verzoeker van toepassing.

Waar verzoeker nog tracht te vergoelijken waarom hij evenmin zijn geboorteakte kan voorleggen, stellende dat zijn oom deze bijhield doch zijn oom op het ogenblik van zijn vlucht uit Vietnam was opgesloten in de gevangenis, komt hij niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband, waarmee hij evenwel niet vermogt afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waar correct wordt opgemerkt dat hij allerminst eenduidige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn geboorteplaats en –datum: "*Zo had u aanvankelijk nog verklaard op 28 mei 1996 geboren te zijn te Quang Binh, waarna u later deze data wenste aan te passen naar 28 juni 1992 te Hanoi (Verklaring DVZ, d.d. 2 juni 2017 – Inschrijving van de asielaanvrager).*

Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dan weer geboren te zijn op 28 juni 1996, een combinatie van beiden (Gehoorverslag CGVS, d.d. 14 juni 2016, p. 3). Met deze verwarrende informatie geconfronteerd merkte u op dat u nooit het jaartal had wens te veranderen, maar u enkel 28 mei wenste te wijzigen in 28 juni (CGVS, p. 3). Wat betreft uw verklaring in Quang Binh te zijn geboren, merkte u op dat u niet weet waar dat vandaan zou komen én u zelfs niet eens wist waar Quang Binh lag (CGVS, p. 4). Het

is dan ook des te vreemd dat uw eigen ambassade wel zou bepalen dat u afkomstig zou zijn uit Quang Binh. (...)” In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat de gegevens verstrekt door de Vietnamese ambassade foutief zijn en hij tracht dit te verklaren door er opnieuw op te wijzen dat corruptie in Vietnam wijdverbreid is. De Raad wijst er te dezen op dat corruptie per definitie een politiek, sociaal of economisch verschijnsel is waarbij iemand in een machtspositie deze misbruikt teneinde zichzelf of anderen ongeoorloofde gunsten te verlenen, in het laatste geval vaak in ruil voor wederdiensten of als vriendendienst. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk welk voordeel de Vietnamese ambassade, die in het kader van een geplande repatriëring werd gecontacteerd voor het afleveren van een laissez-passer, zou halen uit het noteren van foutieve (identiteits)gegevens in verzoekers tijdelijk reisdocument.

Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing legt verzoeker daarenboven uiterst vage verklaringen af over zijn reisweg: **“Ten vierde slaagde u er niet in uw reisweg aannemelijk te maken. Zo legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (tickets, foto’s, ...) (CGVS, p. 7). U wist verder niet wanneer exact u Vietnam had verlaten en kon het niet beter plaatsen dan eind augustus 2016 (CGVS, p. 6). U kon verder enkel vermelden dat u langs China zou zijn gereisd, maar wist niet waar u de grens tussen Vietnam in China zou zijn overgestoken, noch kon u aangeven welke plaatsen u in China allemaal was gepasseerd. Langs welke landen u nadien reisde, wist u niet (CGVS, p. 6). De vrachtwagen waarmee u reisde kon u niet beter beschrijven dan “Een vrachtwagen, een container, wit” maar wist u niet of daar bijvoorbeeld iets op stond geschreven (CGVS, p. 7). Dergelijke vage verklaringen omtrent uw reisweg doen vermoeden dat u op een andere manier zou zijn gereisd dan u beweert.”** Verzoeker tracht zijn onwetendheid te verklaren door erop te wijzen dat hij in de laadruimte van een vrachtwagen zat, waardoor hij onderweg niets kon zien, waarmee hij er evenwel niet in slaagt de Raad te overtuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat de vrachtwagen regelmatig halt hield voor een sanitaire stop en om te eten en drinken. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij niet alleen met een vrachtwagen maar ook met de wagen heeft gereisd (administratief dossier, stuk 9, verklaring DVZ, vraag 31) zodat hij in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat hij niet kon zien of kon nagaan waar hij zich bevond op zijn reis naar België en welke landen hij heeft doorkruist.

Gelet op het geheel van verzoekers ‘onwetendheden’, uitermate vage en tegenstrijdige verklaringen kan de Raad slechts vaststellen dat hij geen klaarheid schept over zijn identiteit en reisweg en hij aldus een manifest gebrek aan medewerking aan de dag legt, hetgeen reeds in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

2.7.2. Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdige asielaanvraag. Verzoekers houding – hij werd op 14 februari 2017 aangehouden door de Belgische politie maar wachtte nog tot 18 mei 2017 alvorens zich vluchteling te verklaren en achtte het hierbij klaarblijkelijk zelfs niet noodzakelijk een asielaanvraag in te dienen wanneer een repatriëring gepland werd voor 24 april 2017 – getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Uit verzoekers verklaringen dat hij is ingegaan op een uitnodiging om naar de EU te komen om er te werken (administratief dossier, stuk 10, verslag interview dd. 14 maart 2017), dat hij in België asiel heeft aangevraagd omdat hij werd opgepakt door de politie en dat zijn keuze om een asielaanvraag in te dienen in België mede bepaald is geweest door de smokkelaar, met wie hij heeft afgesproken dat hij in België moest werken om zijn schulden af te betalen (administratief dossier, stuk 9, verklaring DVZ, vragen 27 en 30) blijkt overigens dat hij met het indienen van een asielaanvraag niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België voor ogen had, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling doet naar het oordeel van de Raad verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker zich niet eerder vluchteling heeft verklaard omdat hij niet op de hoogte was van de asielprocedure kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.7.3. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet “ (...) **In ieder geval** bleek u eigenlijk bijzonder weinig te weten over de Hoa Hao. Zo werd u gevraagd waarin u geloofde en kon u enkel zeggen dat de godsdienst spreekt over juist en fout van de partij (CGVS, p. 13). Niets meer. Waarin uw beweging bijvoorbeeld verschilde van andere boeddhisten, leek u niet te weten, daar u aangaf dat het één en hetzelfde is (CGVS, p. 13). Gevraagd naar zo'n voorbeeld waarover uw godsdienst spreekt, kon u enkel aangeven dat de partij de bevolking onderdrukt. U werd meermaals gepolst naar uw geloof, maar moest bijzonder oppervlakkig aangeven dat er veel gesproken wordt over betogingen en u dat correct vindt. Alweer, niets meer. Gevraagd waarin de stichter van de Hoa Hao dan geloofde, in welke waarden hij gelooft en waar de religie op gebaseerd is, gaf u enkel aan dat u dat niet wist en niet begreep. Gevraagd of u dan niets had gelezen gaf u aan dat u wel op sociale media had gelezen dat er betogingen waren en u dat correct vond. Waar u dan als Hoa Hao-lid in moest geloven, wist u niet (CGVS, p. 14). U had verder geen idee wat de slogan van de Hoa Hao was, noch leek u uitgebreid te kunnen vertellen hoe men dient te bidden. U kon verder geen enkel ander lid van de Hoa Hao-beweging opgeven die eerder vervolgd werd (CGVS, p. 15). U had geen idee hoeveel leden de beweging telde (CGVS, p. 13).” Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij is toegetreden tot de Hoa Hao-beweging omdat deze beweging reageert tegen de Vietnamese overheid, brengt verzoeker geen valabele verklaring bij voor zijn nagenoeg volstreekte onwetendheid omtrent zijn religie, waar zijn religie voor staat, waarin zij geloven en waarin Hoa Hao verschilt van het standaard boeddhisme. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat zijn verklaringen omtrent de Hoa Hao-beweging, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, wel degelijk correct zijn. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor immers uitdrukkelijk dat er geen verschil bestaat tussen Hoa Hao en het standaard boeddhisme (administratief dossier, stuk 5, p. 13). Uit de door hem in het verzoekschrift geciteerde informatie blijkt evenwel dat er wel degelijk grote verschillen bestaan. Hoa Hao betreft immers een veel eenvoudiger vorm van boeddhisme, met een rechtstreekse communicatie tussen de gelovige en het opperwezen, dus zonder monniken, priester of pagodes. De nadruk wordt gelegd op het praktiseren van een vorm van boeddhisme door leken in hun eigen woning, in plaats van te focussen op aanbidding in de tempel. Hulp aan de armen is belangrijker dan het bouwen van pagodes of dure rituelen. Religieuze en sociale ceremonies zijn eenvoudig en bescheiden en mogen onder meer geen offergaven van voedsel of uitgebreide huwelijks- en begrafenisrituelen omvatten. Dit wordt immers beschouwd als een verspilling van geld dat beter kan besteed worden aan het helpen van behoeftigen.

De commissaris-generaal voegt hier nog pertinent aan toe: “**Verder** was het opvallend dat u zou verklaren dat u werd opgepakt nadat u mee met uw oom op weg was en hij propaganda maakte voor uw beweging (CGVS, p. 10-12). Gevraagd naar voorbeelden van de propaganda die uw oom dan zou verspreiden, geraakte u echter wederom niet verder dan “propaganda over godsdienst en hoe je moet praktiseren”. U werd meermaals gevraagd naar een concreet voorbeeld, maar bleef telkens bijzonder oppervlakkig herhalen dat het om richtlijnen van de godsdienst ging. Een concreet voorbeeld gaf u nooit. Om welke richtlijnen het dan zou gaan, wist u niet. Wat meer is, u merkte plots op dat u dat niet weet aangezien u niet mee was gegaan om die propaganda te verspreiden. Op deze tegenstrijdigheid gewezen, antwoordde u dan weer dat u mee was, maar de propaganda niet uitdroeg (CGVS, p. 12-13). Dat u niet één voorbeeld zou kunnen geven van de zaken die uw oom dan vertelde (CGVS, p. 13), is niet serieus. **Van iemand die zijn land verlaat wegens zijn lidmaatschap van deze beweging en zelfs deelnam (actief of passief) aan propagandatochten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij toch beter op de hoogte zou zijn van dergelijke essentiële informatie. Dat uw kennis hieromtrent dusdanig beperkt is, zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een volger van de Hoa Hao te zijn. Dient te worden toegevoegd dat u aanvankelijk, na uw aanhouding, als religie nog had aangegeven Giao Su te zijn. Hierop gewezen gaf u aan dat u net opgepakt was, schrik had en u daarom alles fout had verklaard (CGVS, p. 4), hetgeen geen afdoende verklaring is voor dergelijke afwijkende verklaringen die de kern van uw asielrelaas raken. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij ten aanzien van de verschillende instanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt. Dat u in de rand van die verklaringen eveneens opmerkte Vietnam te hebben verlaten wegens uw problemen met moslims in uw dorp is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid.”**

Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij zijn onwetendheid aangaande de propaganda die zijn oom verspreidde tracht te verschonen door erop te wijzen dat hijzelf nooit propaganda heeft verspreid en het zijn oom was die steeds de spreker was. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift immers dat hij zijn oom telkens vergezelde. Hoewel verzoeker blijkens zijn verklaringen zelf nooit het woord nam, mag aldus redelijkerwijs worden verwacht dat hij kan toelichten welke

propaganda zijn oom verspreidde en dat hij hiervan concrete voorbeelden kan geven. Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt te zijn, laat niet toe verder nog enig geloof te hechten aan zijn beweerde deelname aan propagandatochten, noch aan de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend. Bovendien kan redelijkerwijs aangenomen worden dat een volger van de Hoa Hao beweging enige toelichting kan geven over deze beweging en de richtlijnen, wat *in casu* niet het geval is.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. De door hem neergelegde video is niet van dien aard om deze appreciatie om te buigen. Uit de video kan immers niet blijken waar, wanneer en in welke omstandigheden deze werd gemaakt. Bovendien blijkt uit de vertaling toegevoegd aan het administratief dossier dat er nergens een reden wordt vermeld voor de aanvaring met de politie. De video kan dan ook geenszins volstaan om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige niet verder komt dan het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hierbij uitgebreid verwijzend naar de mensenrechtenschendingen in Vietnam en de onderdrukking van Hoa Hao boeddhisten, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad benadrukt te dezen dat informatie over de situatie van Hoa Hao boeddhisten in Vietnam *in casu* niet dienstig is daar om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering een volger van Hoa Hao te zijn. Voorts volstaat een loutere verwijzing naar algemene informatie over mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet om aan te tonen dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt **“Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u eveneens vermelde problemen te vrezen met D.(...), aangezien u schulden had (CGVS, p. 8-9). Deze door u ingeroepen problemen zijn vooreerst louter van socio-economische (financiële), interpersoonlijke (tussen privépersonen) en eventueel gemeenrechtelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Hoe dan ook kon u ook hier niet over overtuigen. U wist immers bijzonder weinig te vertellen over deze persoon. Zo wist u niet eens zijn identiteit, wat zijn achtergrond was en wat zijn volledige naam was. U wist niet hoeveel schulden u bij hem had, noch wist u tegen wanneer u deze moest terugbetalen. U wist niet welk werk u diende te verrichten, noch had u sinds uw vertrek iets van deze persoon gehoord. Wat meer is, u had niet eens zijn telefoonnummer, noch leek u te kunnen aangeven hoe hij u dan wel zou dienen te contacteren. U merkte ten slotte op dat u nooit problemen had gehad met hem (CGVS, p. 9-10).”** Deze vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7.5. Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat slachtoffers van mensenhandel die samenwerken met de gerechtelijke instanties een specifiek verblijfsstatuut kunnen krijgen, hij de relevante wettelijke bepalingen citeert en hekelt dat hij nooit informatie hieromtrent heeft verkregen en nooit in contact is gebracht met een gespecialiseerd centrum in deze materie zodat hij niet de kans heeft gekregen om in te gaan op het aanbod vermeld in artikel 61/2 van de vreemdelingenwet en hij evenmin een verblijfstitel van 45 dagen in de vorm van een bijlage 15 heeft ontvangen, benadrukt de Raad dat artikel 61/2 van de vreemdelingenwet te dezen geen enkele verplichting oplegt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin bevoegd is voor het afleveren van het tijdelijk verblijfsdocument bijlage 15. Deze bevoegdheid komt uitsluitend toe aan de minister of zijn gemachtigde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift kan dan ook op generlei wijze leiden tot hervorming dan wel vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij in geval van terugkeer naar Vietnam een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Vietnam wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Vietnam het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Zo verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Dit onderdeel van het tweede middel mist aldus feitelijke grondslag.

2.8.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS